

Вчора в 1 год, 40 хв. дnia упокоївся

Микола Віталієвич Лисенко

про що з сумом великом сповіщає земляків Київський Український Театр.

Редакція „Літературно - Наукового Вістника“ з глибоким сумом сповіщає громадянство про кончину

Великого Кобзаря України.

Вчора в 1 год, 40 хв. дnia упокоївся

Микола Віталієвич Лисенко

Голова Старшин Українського Клубу.

Українське Наукове Товариство з безмірною скорботою сповіщає про смерть свого дійсного члена

Миколи Віталієвича ЛІСЕНКО.

Над новою труною.

Помер український Вони, „соліові новий час“, — Микола Віталієвич Лисенко. Важко й здумати про що неизмірну втрату, важко опінати всю вагу! І тепер, важко найти примирення в думкою, що Іого немає... Цілі десятки років майже без зміни бачили Його Україна і наш давній Кіїв, завжде земелемою не тільки мистецтвом, що було Його справжньою сферою, але і громадськими справами, лідією „соліові“, що вітав у морі чарівних агуж, але вмів своїм настроем заражати інших і цінними посилати як пра-

цю, на громадську низу. Здавалося, її зносу нема цій людині, і сама стаєсть одесупас перед ним з шанобою. Ща вчора ввечері бачила Його в українському театрі—такого ж веселого, як і аважне... І от один тільки мент—і перестало битись благородне серце, замовка на віки той мир звуків, що носив у собі небіжчи. Перед ходівкою труною зводяться рахунки смітчого життя...

Скінчене життя... Почалось вони давно, що на сценів нашого національного відродження, в ті вікові помін 60 роки, що дали стільки славних робітників українству, стільки завзятих борців за добро народу

це й стільки інвестомахів оборонів за недбалої батьківщини. Микола Лисенко не був борцем,—він образ собінину, свою власну діланку праці, зробивши кобзарем при українській акційній селі. Як у давні часи кобзар певідступно йшов з півським козацьким у поході, слаючи лицарські вчні, так і тепер таким Кобзарем зробився Лисенко, не відставши від тих, хто боровся за добро рідного краю. Не борець з пастурами, пальничаною милькою, чуда вдача, типовий художник—він проте вмів усю громадянином неподільним, що і наступів не поступався перед вороженою силкою і аважже, проглядом мало не в двісті п'ятідесят років у перших лавах серед діячів українського відродження. Вув час, коли він стояв у самому центрі національного руху нашого, коли все, що прививалось до української душі до Лисенка і в його пальках, натхнені піснями захоплювали нову силу на тяжку боротьбу. Коли темрява нависала півночі над самою землею, коли всі чорноти Українського, навіть ціньованість, винищувались—тоді він високо вдімав едений епізод, який стояв ще—стиг мистецтві і він гордо мав над загальнюю рукою, нагадуючи, що не все прошло є є ще безмежні запаси неуміруючої сили. І від пей едений епізод ставали тоді люди, гуртувались, збиралися в місці давні і під тим стигом мистецтва, маючи на чолі преславного музика, що все до тєї ж мети—до національного відродження нашого рідного краю і народу. І слава долі, що під тіжкою часом напівночального лахоті не тільки борців нам поспілали, а дала його Тиргейт—в особі помершого музики і громадянин...

Так—він, цей великий музик, вмів бути і великим громадянином, і не самі лаври квітіли його. Навіть на самому порозі неубуття зазнав він того терпового вінка, що завжде скріпав у вас чоло громадським діячам. Закриття українського клубу, якого мебжичик був головою, та перепектина суду й таганкою безперечно віддали непотрібної роботи хороому серцю і—можливо—прискорили смерть його. І великий музик, замоханий у згуках—умирає на славній варти громадянства, еднаючи в своїй особі службу мистецтва з службою громадським потребам свого часу.

Син-ж спокійно, великий художник і великий громадянин! Твої пісні чудово дозво ще зухватити по родній землі й будитимуть любов до батьківщини, підбальзоруватимуть заспінені, кликатимуть оспастих до життя і до боротьби за чистоту, за добро, за волю... І ми маємо право до цього Кобзаря при українських актавічних силах аверзується з давнім козацьким словом пропання:

— Прощай, козаче: важив еси *есанко* лицарської слави!

Микола Лисенко.

(Некролог).

Микола Віталієвич Лисенко народився 10 марта 1842 року в м. Жовтневі, кременчуцького повіту на Пол-